

DAG JOZEFIEN

Ik zag vanavond in jouw ogen
dat 't zo genoeg was,
dat je veel te moe was
en toen ben je weggevlogen
als 'n zilvervogel in de zomerwind.

'k Heb maar 'n vlieger opgelaten
ergens op 'n landje, op 'n stoppelandje,
omdat we niet meer kunnen praten.

Refrein:

Dag Jozefien, tot nog 's ooit misschien,
ergens zien wij mekaar
dag Jozefien, tot nog 's ooit misschien,
vlieg maar, ga maar, dag Jozefien.

Het leven was niet zo vrijgevig;
jij kreeg 'n matig stukje, soms 'n klein gelukje
maar wat je deed, dat leefde hevig
als 'n zilvervogel in de zomerwind,

'k heb maar 'n vlieger opgelaten
ergens op 'n landje, op 'n stoppelandje,
omdat we niet meer kunnen praten.

Ik heb in letters van tien meter
jouw naam in 't zand geschreven
misschien kan je 't lezen
misschien voel ik me dan wat beter.

(Refrein)